

lacím soudem v napadeném usnesení s hlediska Šu 499, odstavec druhý c. ř. s. pro soud prvé stolice závazně vyloučeno nebylo. Na váhu padá zajisté a žalobkyni svědčí, že žalobce sám prohlašuje věci ty za výbavu a nikoliv za věno. Jsou-li výbavou — a to právě se podle zjištění prvé stolice nedá určit — nemůže ohledně nich použito býti Šu 1227 obč. zák., na němž prvá stolice své zamítavé rozhodnutí zbudovala.

### Čís. 2285.

**Nejde o rozepři rozsouzenou, domáhá-li se žalobce novou žalobou toho, oč v dřívějším sporu žádání žalobní obmezil.**

(Rozh. ze dne 14. února 1923, R I 145 23.)

Puvodní žalobu obmezil žalobce o 4.000 Kč, načež bylo právoplatně vyhověno co do zažalovaného zbytku. Proti napotomní žalobě o zaplacení oněch 4.000 Kč vznesl žalovaný námitku rozepře rozsouzené, jíž soud prvé stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Rozsudky, které opravným prostředkem nelze již napadati, jsou dle Šu 411 c. ř. s. potud účastny právní moci, pokud v rozsudku bylo rozhodnuto o nároku vymáhaném žalobou nebo žalobou navzájem aneb o právním poměru nebo právu, jež se za rozepře staly spornými a vzhledem k nimž podle §§ 236 nebo 259 c. ř. s. bylo žádáno zjištění, zda jsou po právu, čili nic. Předpokládá se tedy totožnost osob, na sporu zúčastněných, a totožnost věci. Správným jest názor rekursního soudu, že se v tomto případě totožnosti věci nedostává. Ve sporu omezil žalobce při prvním roku žalobní nárok o 4000 Kč, načež byl žalovaný rozsudkem pro zmeškání uznán povinným dle omezeného žalobního nároku. Nyní domáhá se žalobce zaplacení oněch 4000 Kč, o něž žalobní nárok v předcházejícím sporu omezil, tvrdě, že ono omezení se stalo omylem jeho právního zástupce. Domáhá se tedy částky, o níž rozsudkem pro zmeškání rozhodnuto nebylo a přirozeně ani rozhodnuto býti nemohlo. Proč žalobce žalobní žádání v dřívějším sporu obmezil, jest v tomto procesním období bezvýznamným, rozhodným jest toliko, že mu oněch 4000 Kč dosud rozsudkem nebylo ani přisouzeno ani oduznáno. Řešiti otázku, zda přísluší žalobci tato částka a zda přísluší mu zejména z důvodu nespravedlivého obohacení, jest vyhraženo rozsudku. Za správného právního posouzení věci nelze mluvit o tom, že o sporném nároku bylo již rozsudkem právoplatně rozhodnuto a jest námitka věci právoplatně rozhodnuté neopodstatněna.

### Čís. 2286.

**Soud sám, bez znalce, posuzuje přiměřenost účtu právního zástupce vůči zastupované jím straně, nejso vázán zvyklostmi a sazbami advo-**

**kátní komory. O přiměřenosti paušálního účtu rozhoduje vzhledem k přiměřenosti jednotlivých položek a celkově požadované odměny.**

(Rozh. ze dne 14. února 1923, Rv I 841/22).

V pozůstalostním řízení zavázal se žalovaný dědic smírem, zaplatiti žalující nepominutelné dědičce 750.000 Kč a nahraditi jí veškeré výlohy, jež jí vzejdou provedením smíru. Právní zástupce žalobkyně účtoval jí úhrnem 16.500 Kč, jichž náhrady domáhala se na žalovaném. Procesní soud první stolice přiznal žalobkyni 11.196 Kč a uvedl v důvodech: Žalující strana účtuje odměnu paušálně na 16.500 Kč. Aby mohla býti posouzena přiměřenost tohoto paušálního obnosu, nutno přihlídnouti k položkám za jednotlivé práce účtovaným, neboť pouze dle rozsahu prací s provedením ujednání spojených lze dospěti k úsudku o přiměřenosti nebo nepřiměřenosti účtované paušální odměny. Soud podrobil proto jednotlivé položky účtu zkoumání, srovnal je s doklady, pokud byly žalující stranou předloženy (s doklady ve spisech) a upravil jednotlivé položky dle námahy a času, jež dotyčné práce vyžadovaly, přihlížeje při tom též k výši obnosu, který byl předmětem ujednání. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobkyně.

#### D ů v o d y:

Žalobkyně uplatnila dovolací důvody čis. 2 a 4 §u 503 c. ř. s. Onen spatřuje v nepřipuštění důkazu znalci o přiměřenosti požadované odměny a v nedbání zásady, advokátní komorou vyslovené o paušálním odměňování advokátů za práce jimi vykonané. Neprávem. Nelze mluvit o p o v i n n o s t i soudu, by za všech okolností, tedy i tehdy, když se soudci jeho ustanovením za soudce dostalo veřejného vysvědčení, o jeho právní znalosti, se kterou arcit' i na určení advokátových útrat musí vystačiti, znalce přibíral o tom, co posouditi jest jeho odborné a veřejně uznané znalosti, spolehlivě tedy přípustno, což ostatně i dvorský dekret ze dne 4. října 1833 čis. 2633 sb. z. s. uznával. Zrušením tohoto dekretu, jak by snad dovolatelka z povzdálí naznačiti chtěla, uznání takové odborné znalosti soudům odňato nebylo. Jestli' podle motivů (str. 280) soudcovskému uvážení výslovně vyhrazeno, zda ku hodnocení skutkových zjištění (§ 272 c. ř. s.) je zapotřebí znaleckého důkazu. D o v o l a c í soud podle těchto úvah plně sdílí názor odvolacího soudu, že se při posouzení této rozepře bez znalce obejiti lze. Že by byl odvolací soud nucen práce udánlivě celek tvořící posuzovati paušálně, nebo byl dokonce vázán nařízením, vydaným advokátní komorou, zajisté jen v oboru jejího zákonitého působení, nelze připustiti, poněvadž to by znamenalo odnětí této věci soudům a přikázání řešení jejího advokátním komorám, což snad ani dovolatelka tvrditi nemínila. Druhý důvod spatřuje v tom, že odvolací soud správně nevyložil § 1152 obč. zák. I to neprávem. Zákon mluví o odměně přiměřené. Odvolací soud poznal, že žalobkyni paušálně požadovaná odměna přiměřená není, že tedy soud první stolice právem přistoupil ku jejímu určení tak, aby byla s hle-

diska Šu 1152 obč. zák. přiměřenou. I odvolací soud posoudil přiměřenost odměny této jednak jako celku, jednak dle jednotlivých položek. Tím nebyla nijak dotčena možnost, aby advokát žádal odměnu paušálně a úměrně hodnotě věci, naopak tím se dostalo otázce přiměřenosti řešení dvojího, bedlivějšího a spolehlivějšího. Nesejde při tom na tom, zda-li »účty« předložila žalobkyně nebo žalovaný, ale na tom sejde, že účty těmi v podrobnostech zobrazen byl odvolacímu soudu rozsah celé odměňované činnosti, tedy že byl pro posouzení přiměřenosti činnosti získán základ, veskrze i v podrobnostech spolehlivý. Dovolatelkou požadované užití Šu 863 obč. zák. a její tvrzení, že při posuzování přiměřenosti mělo být povšimnuto také »zvyklosti«, totiž obvyklé procentuální sazby dle výše hodnoty předmětu, advokátní komorou schvalované, není odůvodněno Šem 1152 obč. zák., ale také by odporovalo podstatě námitek odpůrce, podle nichž právě paušálně požadované odměně byla vytknuta žalovaným nepřiměřenost. Odvolací soud tedy nepochybil, když, maje o přiměřenosti rozhodnouti, nerozhodl o odměně paušálním určením jejím a že se dokonce nedal vázati advokátní komorou a jejími obvyklými sazbami, jak se toho domáhala dovolatelka.

#### Čís. 2287.

##### Konto W.

V tom, že se komitent ohradil proti zřízení W-konta a neschválil výpisů z něho, nelze ještě spatřovati použití práva dle Šu 376, odstavec třetí obch. zák. Svou vůli, že se chce držeti komisionáře jako smluvníka musí komitent projevit neprodleně po té, kdy obdržel od komisionáře vyúčtování o provedeném příkaze, z něhož je patrné, že, ač nepojmenoval jiného smluvníka, přece nechce býti pokládán za přímého smluvníka.

Tím, že komisionář nakládal s výtěžkem za prodané zboží, nevzniká přímý právní poměr mezi ním a komitentem, nýbrž tento může na onom žádati, by mu vydal, čeho se mu transakcí dostalo nebo nahradil komitentovi, co mu tím ušlo.

(Rozh. ze dne 14. února 1923, Rv I 844 22.)

Žalovaná banka prodala k příkazu žalobkyně koncem ledna a počátkem února 1919 na vídeňské burse cenné papíry, jež měla žalobkyně u ní v úschově, připsala výtěžek na t. zv. konto W. a zpravila o tom žalobkyni. Manžel žalobkyně ohradil se ihned u žalované banky proti dobropisu výtěžku na konto W. a neschválil výpisu z něho. Žaloba o zaplacení výtěžku v Kč byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Kdyby bylo v tomto případě lze použití ustanovení třetího odstavce čl. 376 obch. zák., byla by žaloba ovšem odůvodněna, poněvadž by tu byl přímý poměr mezi žalobkyní jakožto prodatelkou a žalovanou jakožto tuzemskou kupitelkou akcií, tudíž i pohledávka, vzniklá